

Sygn. akt IV CNP 21/07

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Żyznowski

w sprawie ze skargi pozwanej A.G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 31 marca 2006 r., sygn. akt [...]
oraz prawomocnego postanowienia
Sądu Apelacyjnego
z dnia 6 września 2006 r., sygn. akt [...]
w sprawie z powództwa "T." Spółki z o.o.
przeciwko pozwanej A.G.
o uznanie umowy za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 marca 2007 r.,

**odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnych orzeczeń.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 31 marca 2006 r. Sąd Okręgowy uwzględnił w całości powództwo o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powodowego T. Spółka z o.o. umowę darowizny zawarta dnia 7 czerwca 2002 r. w formie aktu notarialnego pomiędzy L.G. a pozwaną A.G. oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Postanowieniem z dnia 4 maja 2006 r. Sąd Okręgowy odrzucił apelację pozwanej A.G., a zażalenie tejże pozwanej oddalił Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 6 września 2006 r.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych wskazanych orzeczeń Sądów obu instancji wniosła pozwana A.G. w której wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 31 marca 2006 r. zarzuciła:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez bezpodstawne zastosowanie przepisów art. 527, art. 528 i art. 533 kodeksu cywilnego w następstwie nieuzasadnionego przyjęcia, że dłużnik – L.G., dokonał darowizny na rzecz córki – A.G. ze świadomości pokrzywdzenia wierzycieli oraz celowego pogłębienia stanu swojej niewypłacalności a także, że A.G. mogła zwolnić się od zadośćuczynienia roszczeniu w warunkach art. 535, podczas gdy dłużnik wykazał dowodami w postaci odpisów z ksiąg wieczystych, że jest właścicielem nieruchomości, których łączna wartość wynosiła kilka milionów złotych, a także otrzymywał dotacje rolne, jak również posiada wierzytelności pracownicze z tytułu zatrudnienia, przez co dysponował w dacie czynności i dysponuje nadal majątkiem (choć nie może swobodnie nim dysponować, ze względu na poręczenia i zastawy nań dokonane) o wartości znacznie przewyższającej wielkość wierzytelności, ale komornik mógł to sprzedać (przykładem jest posiadłość w W. wyceniona na 1,2 mln zł, która w tym czasie była obciążona tylko 200 tys. zł na rzecz BGŻ).

2. Naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 232 k.p.c. oraz art. 278 § 1 k.p.c., przez oddalenie wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości majątku posiadanego

przez dłużnika, a tym samym wskazanie przez pozwaną, iż nie zachodzą przesłanki odpowiedzialności z art. 527 i następnych kodeksu cywilnego.

3. Naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 328 § 2 k.p.c., poprzez brak uwzględnienia w uzasadnieniu kwestii przebytego przez dłużnika zawału serca i pobytu w Miejskim Szpitalu w O. na Oddziale Intensywnej Terapii w okresie sporządzenia darowizny, co uzasadnia, iż dłużnik nie działał w celu pokrzywdzenia wierzycieli, lecz w zamiarze uporządkowania warunków majątkowych małoletniej córki w obliczu bezpośredniego zagrożenia życia dłużnika;

Wskazując na powyższe skarżąca A.G. wносиła o przyjęcie na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. skargi do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej i stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zaskarżonemu prawomocnemu orzeczeniu Sądu Apelacyjnego z dnia 6 września 2006 roku , w przedmiocie odrzucenia apelacji skarżąca zarzuciła:

- błędne zastosowanie przepisu art. 149 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach do postępowania wstępnego przed Sądem I instancji,
- mylną wykładnię przepisów prawa proceduralnego, a w szczególności artykułów 370, 370¹ i 371 k.p.c.

i wносиła o:

- stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem,

Nadto skarżąca wskazała, że względu na to, iż prawomocny wyrok wyrządza szkodę polegającą na niemożności dysponowania majątkiem małoletniej (nie można go sprzedać, by kupić choćby inne mieszkanie) oraz prowadzi wprost do bezdomności małoletniej A.G., ponieważ przystąpiono do natychmiastowej egzekucji z tego domu, po odrzuceniu przez Sąd wniosku o zwieszenie egzekucji (wyczerpuje to art. 424¹ § 1) - zasadnym jest wniesienie w trybie dozwolonym przez prawo skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia

Sąd Najwyższy odrzucił obie skargi (art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c.) z przyczyn następujących:

Dopuszczalność skarg o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została przez prawodawcę obwarowana kilkoma nader istotnymi warunkami (por. w szczególności art. 424¹ § 1 i 2, 424⁴ oraz 424⁵ § 1 k.p.c.). Pomimo niedługiego czasu obowiązywania przepisów regulujących ten o charakterze nadzwyczajnym środek zaskarżenia stanowił on przedmiot licznych wypowiedzi w doktrynie oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. w szczególności postanowienie z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05 – OSNC 2006, nr 6, poz. 110, postanowienie z dnia 2 lutego 2006 r. I CNP 4/06 – OSNC 2006, nr 6, poz. 113, postanowienie z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05 – OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06 – OSNC 2007 nr 2, poz. 35 wraz z powołanym tam dalszym orzecznictwem).

W odniesieniu do rozpoznawanego środka zaskarżenia wnoszonego przez profesjonalnego pełnomocnika każde z wymagań (art. 424⁵ § 1 k.p.c.) powinno być jednoznacznie wyrażone i sformułowane, a Sąd Najwyższy nie jest zobowiązany a nawet uprawniony do badania i dociekania rzeczywistych treści i zamierzeń autora skargi. Poszukiwanie dalszych elementów, czy treści wprost w omawianej skardze niewyrażonych mogłoby być obarczone ryzykiem przypisania autorowi skargi treści i zamierzeń, czy intencji, których nie zamierzał on poddawać pod osąd.

Konfrontacja powyżej przytoczonych – w niezbędnym zakresie – wymagań ustawowych z treścią rozpoznawanej skargi prowadzi do wniosku, że nie zawiera ona wskazania przepisu, prawa z którym każde z zaskarżonych orzeczeń jest niezgodne. Omawiana skarga została wprowadzona do obowiązującego porządku prawnego w celu realizacji uprawnień przewidzianych w art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji. Niezgodność z konkretnie wskazanym przepisem prawa mająca uzasadniać odpowiedzialność Skarbu – Państwa powinna być w sposób nie budzący wątpliwości określona w skardze. Postanowienia k.p.c. zawarte w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 wykluczają utożsamianie ich treści, czy też łączenie dwóch odrębnych wymagań. Przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest istnienie szkody w chwili wniesienia skargi, a nie możliwość wystąpienia szkody dopiero w przyszłości. Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej

przez wydanie obu zaskarżonych orzeczeń w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. – nie nastąpiło. Pozwana pominęła także wykładnię art. 424¹ § 2 k.p.c. zawartą w powołanym postanowieniu z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06 (OSNC 2006 nr 6, poz. 113). Oczywistym jest, że taki wyjątkowy wypadek – w ustalonych okolicznościach tej sprawy – nie zachodzi.